

Buscant l'ànima

per

L. VILA I ABADAL

BONS amics de Sant Feliu cerquen l'ànima que infon vida a les entitats i als homes; aquella ànima inflamada, poc orientada a les tasques dels nostres temps de treball i de fatig.

Semblen històrics aquells moments de construcció, quan, reunits al voltant d'aquella taula folrada de verd, plens de fe i anhelosos de conquestes, discutíem amb l'idealisme d'En Pla i el practicisme d'En Sicart per a portar a terme l'orientació i la vida del Sindicat.

Cada obra era discutida i aquilatada amb tota mena d'arguments: amb En Pla, sovint ens trobàvem en les regions ideals d'altruisme, de fe, de sinceritat de purificació; tal volta provinents de caps oposats, un ideal de perfecció ens unia; En Pla, l'home de les concepcions; En Sicart, l'home de les realitzacions.

Quantes hores, quants dies ens costaven la Revista, la Mutual! Encara recordo fins a no sé quines hores de nit anàrem conjuminant articles en aquell pis del Passeig de Gràcia; quantes tauls havia consultat En Sicart!

El President, sempre amb la seva serenitat, anava segellant les discussions, controlant els fets, i aquell home pacient i treballador infatigable, l'home que va portar una tasca enorme, la més pesada en aquells temps difícils, potser l'home que més ha treballat en el Sindicat i sempre de peus a terra, el mestre Puig, que, amb la seva humilitat, s'ha fet fonedís, continuant la seva tasca en ordres professionals, sempre sense cridar.

Qui es recorda dels conflictes que diàriament queien damunt el Sindicat, quan tot era a fer? Qui es recorda dels mals de cap que ens portaren els conflictes de Montblanc? I les facècies continuades que de tot arreu ploviem? Sols l'ànima audent que ens animava, un esperit comú d'ideal d'un ordre que mai ha estat ni serà manifestat, és el que salvà el Sindicat en múltiples ocasions, fins quan en aquells dies, els més penosos que ha

passat el Sindicat, quan volia reduir-se la seva tasca a ésser una petita sucursal del Col·legi perquè es considerava la vida del Sindicat poc menys que estúpida, i, amb En Girona, quedàrem sols en la lluita contra els companys; fou l'ànima de la majoria que triomfà.

Aleshores no hi havien lluites per mutualitats, ni temences de dèficit: tot era per fer i no hi havia res a perdre; volíem que el metge millorés en tots els ordres de la vida, cap egoisme ens aconsellava: fou a les primeres reunions de Directiva que per a ocupar una vacant, En Sicart proposà que fos cridat En Girona que entenia poc o molt en assumptes d'organitzacions. Bon Déu, com han mudat les coses!

Si l'altruisme no hagués estat la nostra norma, avui no hi hauria ni Sindicat ni Mutual. Aquell altruisme és el que, com els confreres de Sant Feliu, jo demano, metges de Catalunya, aquell esperit alat que s'escorre, jo us el presento en la concreció d'un ideal. Agermanem-nos, ajuntem les nostres ànimes i fem l'obra comú on capiguem tots, on no manqui un sol metge de Catalunya.

Revifem l'esperit; no tinguem lluites a fora; consolidem la nostra força; siguem tots socis de la Casa dels Metges; aporteu cada un de vosaltres una participació de 500 pessetes, una sola; vosaltres, mil metges de Catalunya que no us heu subscrit encara, 500 pessetes sols us demano: 500 pessetes a pagar en un any: 200 a l'agost, 150 al gener i 150 a l'agost següent, són ben poca cosa i veureu la vostra casa feta, ampla, joiosa, on cremarà el foc d'aquella ànima generosa que els companys de Sant Feliu busquen entre els metges.

El pròxim mes i abans de l'Assemblea, veureu exposades en el BUTLLETÍ les proposicions, plans, despeses, beneficis i tot el que menester sigui per a que aneu a l'Assemblea informats plenament de com pot tenir realització immediata l'ideal de tenir una casa comú.